

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 10Cpr/41/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3517206535
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Stachovič
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2018:3517206535.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Novom Meste nad Váhom, pred samosudcom JUDr. Andrejom Stachovičom, v právnej veci žalobcu: A. O. Y., A. A. K. XX, XXX XX K., T.: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou BIZOŇ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Hviezdoslavovo námestie 25, 811 02 Bratislava, proti žalovanému: T. N. C., G.. XX.XX.XXXX, K. A. R. XXX/X, XXX XX K., právne zastúpený JUDr. Ctiborom Stachom, advokátom, so sídlom Košovská cesta 1, 971 01 Prievidza o zaplatenie 6.354,- Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Platobný rozkaz Okresného súdu v Prievidzi č.k. 17C/5/2017-50 zo dňa 18.04.2017, sa zrušuje.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 5.146,74 Eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, spolu úrokom z omeškania vo výške vo výške 5,00 % ročne zo sumy 5.146,74 Eur od 07.12.2016 do zaplatenia.

Konanie v časti 1.207,26 Eur a uplatneného úroku z omeškania presahujúceho 5 % ročne sčasti zastavuje.

Žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 100,00 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenu na Okresný súd Prievidza dňa 16.03.2017 proti žalovanému domáhal zaplatenia 6.354,- Eur s úrokom z omeškania z tejto sumy v sadzbe 8,00 % ročne od 07.12.2016 do zaplatenia a náhrady trov konania. Návrh odôvodnil tým, že medzi Žalobcom a Žalovanou existoval pracovnoprávny vzťah založený Pracovnou zmluvou zo dňa 02.09.1997. Z dôvodu nadbytočnosti Žalovanej jej Žalobca ako zamestnávateľ dal výpoveď zo dňa 23.08.2010 (ďalej ako „Výpoveď“), v súlade s ustanovením § 63 ods. 1 písm. b) zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce (ďalej ako „Zákonník práce“). Žalobca následne vyplatil Žalovanej odstupné vo výške 6.354,- EUR, a to na základe platobného príkazu č. 65/2010, zo dňa 24.11.2010 (ďalej ako „Odstupné“). Žalovaná následne v rámci zákonom stanovenej lehoty podala na príslušnom súde žalobu o určenie neplatnosti Výpovede z pracovného pomeru a o náhradu mzdy zo dňa 08.12.2010. Prostredníctvom podania Oznámenie o podaní žaloby, žiadosť o umožnenie nástupu do zamestnania zo dňa 08.12.2010 Žalovaná zároveň oznámila Žalobcovi, že trvá na tom, aby ju aj naďalej zamestnával. Na základe podanej žaloby bolo vedené súdne konanie pred Okresným súdom Bratislava I, ktorý rozsudkom zo dňa 17.09.2015, č. k. 9C/178/2010-315, rozhodol, že: Výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 23.08.2010, ktorú dal Žalobca Žalovanej je neplatná; a Žalobcu zaviazal Žalovanej zaplatiť náhradu mzdy vo výške 12.492,- EUR do troch dní od právoplatnosti rozsudku (ďalej ako „Prvoinštančné rozhodnutie“). Po podanom odvolaní vo veci následne konal a rozhodoval Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, ktorý vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 15.02.2016, č. k. 6Co/47/2016-363 (ďalej ako „Rozhodnutie o odvolaní“) (Prvoinštančné rozhodnutie a

Rozhodnutie o odvolaní ďalej spolu aj ako „Súdne rozhodnutia“). Rozhodnutím o odvolaní Krajský súd v Bratislave potvrdil Prvoinštančné rozhodnutie v časti výroku o neplatnosti Výpovede z pracovného pomeru, zatiaľ čo výrok Prvoinštančného rozhodnutia týkajúci sa nároku Žalovanej na náhradu mzdy zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodovanie. Súdne rozhodnutia nadobudli právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 09.03.2016. Z vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že o neplatnosti Výpovede, ktorú dal Žalobca Žalovanej bolo konajúcimi súdmi právoplatne rozhodnuté a v súčasnosti prebiehajúce súdne konanie sa týka už iba čiastkovej otázky nároku Žalovanej z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru. Podľa Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Cdo 147/2008 zo dňa 11.12.2008: „Ak nedošlo k určeniu neplatnosti skončenia pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce, treba vychádzať z toho, že pracovný pomer bol skončený platne; na podaní žaloby o určenie trvania tohto pracovného pomeru nemôže mať žalobca v takom prípade naliehavý právny záujem [§ 80 písm. c) O.s.p.]“. V zmysle odôvodnenia cit. rozsudku: „Pokiaľ neplatnosť skončenia pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce nebola vyslovená právoplatným rozsudkom, treba vychádzať z toho, že pracovný pomer bol skončený platne“. Žalobca je vzhľadom na vyššie popísaný skutkový stav toho názoru (ktorý bližšie odôvodňuje v kapitole C tejto žaloby), že Žalovanej od okamihu právoplatnosti Súdnych rozhodnutí už neprináleží Odstupné vo výške 6.354,- EUR, ktoré jej vyplatil a vrátenia ktorého sa domáha touto žalobou. Z vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že Žalobca vyplatil Žalovanej Odstupné v čase, kedy mal za to, že pracovný pomer so Žalovanou ukončil prostredníctvom platne podanej Výpovede, o ktorej však bolo Súdnymi rozhodnutiami rozhodnuté, že je neplatná. V zmysle ustanovenia § 79 ods. 1 prvá veta Zákonníka práce pritom platí, že: „Ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával.“ Po právoplatnosti Súdnych rozhodnutí preto vzhľadom na skutočnosť, že Žalovaná po podaní Výpovede oznámila Žalobcovi, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnával (viď bod č. 5 tejto žaloby) sa pracovný pomer medzi Žalobcom a Žalovanou vzhľadom na citované ustanovenie Zákonníka práce neskončil a aj naďalej trval. Avšak hlavným účelom inštitútu odstupného je poskytnúť zamestnancovi určitú satisfakciu zo strany zamestnávateľa za to, že pracovný pomer sa končí skôr, ako účastníci v pracovnej zmluve predpokladali, a že skončenie pracovného pomeru nespočíva v osobe zamestnanca, ale v osobe zamestnávateľa. Žalobca je vzhľadom na uvedené skutočnosti toho názoru, že: v prípade, ak zamestnanec po tom, ako mu zamestnávateľ podá výpoveď, napadne platnosť tejto výpovede v rámci súdneho konania a bude trvať na tom, aby ho zamestnávateľ aj naďalej zamestnával a v začatom súdnom konaní bude úspešný; pracovný pomer medzi zamestnancom a zamestnávateľom bude po právoplatnom skončení súdneho konania aj naďalej pokračovať, vzhľadom na čo zamestnanec už nebude potrebovať žiadnu satisfakciu zo strany zamestnávateľa za ukončenie pracovného pomeru, nakoľko tento v zmysle ustanovenia § 79 ods. 1 Zákonníka práce neskončil; a preto zamestnanec okamihom právoplatného skončenia súdneho konania o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru v jeho prospech stráca nárok na vyplatené odstupné a vzniká mu povinnosť toto odstupné zamestnávateľovi vrátiť. Žalobca pritom poukazuje na to, že rovnaký názor zaujal aj Najvyšší súd Českej republiky, ktorý vo svojom rozsudku zo dňa 24.06.2013, sp. zn. 21 Cdo 304/2003, vyslovil, že: „Ukáže-li se, že pracovní poměr účastníků přes podanou výpověď z pracovního poměru nebo uzavřenou dohodu o rozvázání pracovního poměru dále trvá (například proto, že pravomocným rozhodnutím soudu byla určena neplatnost výpovědi z pracovního poměru nebo dohody o rozvázání pracovního poměru a zaměstnanec trvá na tom, aby ho zaměstnavatel dále zaměstnával, nebo proto, že zaměstnavatel výpověď z pracovního poměru se souhlasem zaměstnance odvolal), z ustanovení § 60a odst. 1 zák. práce vyplývá, že zaměstnanci odstupné nenáleží, neboť zaměstnanec svou dosavadní práci nepozbyl, a není proto ani potřebné mu kompenzovat jednorázovým peněžitým příspěvkem jeho ztrátu (poskytovat plnění určené ke zmírnění následků organizačních změn provedených zaměstnavatelem na jeho sociální situaci)“. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je Žalobca toho názoru, že nakoľko na základe právoplatných Súdnych rozhodnutí pracovný pomer medzi ním a Žalovanou aj naďalej pokračoval, Žalovaná okamihom právoplatnosti Súdnych rozhodnutí, t.j. dňom 09.03.2016, stratila nárok na Odstupné vo výške 6.354,- EUR, ktoré jej Žalobca vyplatil. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje na ustanovenie § 222 ods. 2 Zákonníka práce, v zmysle ktorého: „Bezodôvodné obohatenie na účely tohto zákona je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.“ Žalobca je na základe vyššie uvedených skutočností a citovaného ustanovenia Zákonníka práce toho názoru, že Žalovaná sa okamihom právoplatnosti Súdnych rozhodnutí bezdôvodne obohatila na jeho úkor, nakoľko týmto okamihom odpadol právny

dôvod, na základe Žalobca plnenie v podobe Odstupného poskytol (t.j. platná Výpoveď) a Žalobkyni už Odstupné nenáležalo. Žalobcove závery o bezdôvodnom obohatení Žalovanej pritom potvrdzuje aj už vyššie citovaný rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 24.06.2013, sp. zn. 21 Cdo 304/2003, v zmysle ktorého: „Prijal-li zamestnanec odstupné, ktoré mu zamestnávateľ vyplatil proto, že s ním rozvázal pracovný pomer výpoveďí danou podľa ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) až c) zák. práce alebo dohodou uzavřenou z týchž důvodů, avšak později (po přijetí odstupného) se ukázalo, že pracovní pomer účastníků podle podané výpovědi z pracovního poměru (uzavřené dohody o rozvázání pracovního poměru) neskončil a dále trvá, je odůvodněn závěr, že zamestnanec přijal plnění (odstupné) na základě právního důvodu, který odpadl, a že tedy zamestnanec získal přijetím odstupného na úkor zamestnávatele bezdůvodné obohacení, neboť v takovém případě - jak vyplývá z výše uvedeného - mu odstupné nenáleží.“ V zmysle ustanovenia § 222 ods. 1 Zákonníka práce pritom platí, že: „Ak sa zamestnanec bezdôvodne obohatí na úkor zamestnávateľa alebo ak sa zamestnávateľ bezdôvodne obohatí na úkor zamestnanca, musí obohatenie vydať.“ Ďalej v zmysle ustanovenia § 222 ods. 3 Zákonníka práce: „Predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na čí úkor bol získaný. Musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je možné najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.“ Žalovaná však odstupné Žalobcovi po právoplatnosti Súdnych rozhodnutí sama nevrátila, a to aj napriek tomu, že ako strana sporu súdneho konania o určenie neplatnosti Výpovede musela byť s výsledkom tohto súdneho konania oboznámená. Žalobca v nadväznosti na uvedené vyzval Žalovanú na vrátenie Odstupného prostredníctvom Výzvy na vrátenie odstupného zo dňa 02.11.2016, v ktorej Žalovanú žiadal Odstupné vrátiť v lehote troch dní od doručenia predmetnej výzvy. Žalovaná si však doručovanú výzvu neprevzala v odbernej lehote, a táto sa dňa 29.11.2016 vrátila Žalobcovi ako nedoručená. Žalobca sa vzhľadom na neúspech v doručovaní vyššie uvedenej Výzvy na vrátenie odstupného pokúsil o zmierné vyriešenie veci ešte jedenkrát a Výzvou na vrátenie odstupného II zo dňa 14.12.2016 vyzval Žalovanú na vrátenie vyplateného Odstupného ešte jedenkrát. Žalovaná však ani v tomto prípade doručovanú výzvu neprevzala v odbernej lehote a aj Výzva na vrátenie odstupného II sa tak Žalobcovi vrátila ako nedoručená, a to dňom 10.01.2017. Aj napriek opakovaným pokusom Žalobcu o zmierné vyriešenie veci je z vyššie uvedených skutočností zrejmé, že Žalovaná mu Odstupné vo výške 6.354,- EUR k dnešnému dňu nevrátila. Žalovaná pritom konala uvedeným spôsobom aj napriek tomu, že v zmysle vyššie citovaných ustanovení Zákonníka práce je vyplatené Odstupné povinná vrátiť. Žalobca sa preto v nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti podanou žalobou domáha, aby tunajší súd uložil Žalovanej splniť si jej povinnosť, t.j. zaplatiť Žalobcovi Odstupné v sume vo výške 6.354,- EUR, pričom Žalobca má za to, že jeho nárok na zaplatenie vyššie uvedenej sumy je v celom rozsahu preukázaný a dôvodný. Žalobca si okrem vyššie uvedeného nároku na zaplatenie Odstupného touto žalobou uplatňuje aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania, nakoľko Žalovaná sa so zaplatením Odstupného preukázateľne dostala do omeškania. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že Žalobca Žalovanú vyzýval na vrátenie Odstupného, a to prostredníctvom Výzvy na vrátenie odstupného zo dňa 02.11.2016 a Výzvy na vrátenie odstupného II zo dňa 14.12.2016. Žalovaná však ani jednu z uvedených výziev v odbernej lehote neprevzala a tieto sa tak Žalobcovi vrátili ako nedoručené. V zmysle ustanovenia § 38 ods. 4 Zákonníka práce pritom platí, že: „Povinnosť zamestnávateľa alebo zamestnanca doručiť písomnosť sa splní, len čo zamestnanec alebo zamestnávateľ písomnosť prevezme alebo len čo ju poštový podnik vrátil zamestnávateľovi alebo zamestnancovi ako nedoručiteľnú, alebo ak doručenie písomnosti bolo zmarené konaním alebo opomenutím zamestnanca alebo zamestnávateľa. Účinky doručenia nastanú aj vtedy, ak zamestnanec alebo zamestnávateľ prijatie písomnosti odmietne.“ Na základe citovaného ustanovenia Zákonníka práce je preto potrebné prijať záver, že aj napriek skutočnosti, že Žalobcovi ako zamestnávateľovi sa nepodarilo Žalovanej doručiť Výzvu na vrátenie odstupného a ani Výzvu na vrátenie odstupného II, tieto je možné považovať za doručené dňom 29.11.2016 a dňom 12.01.2017, kedy sa tieto výzvy vrátili Žalobcovi ako nedoručiteľné. Na účely uplatnenia nároku Žalobcu na úrok z omeškania je však potrebné za rozhodný považovať dátum vrátenia Výzvy na vrátenie odstupného, nakoľko Žalobca touto výzvou prvýkrát vyzval Žalovanú na vrátenie Odstupného a táto sa už neprevzatím predmetnej výzvy a nevrátením Odstupného dostala do omeškania. Žalobca vo Výzve na vrátenie odstupného určil Žalovanej lehotu na jeho vrátenie v trvaní troch dní od doručenia výzvy. V zmysle ustanovenia § 33 ods. 3 Zákonníka práce pritom platí nasledovné: „Ak nie je lehota uspokojenia nároku ustanovená právnym predpisom alebo ak nie je určená v rozhodnutí alebo dohodnutá, musí sa nárok uspokojiť do siedmich dní odo dňa, keď o uspokojenie oprávnený účastník požiadal.“ Nakoľko trojdňová lehota na vrátenie Odstupného stanovená vo vyššie uvedenej výzve nebola medzi stranami sporu vzájomne dohodnutá a nevyplýva ani zo žiadneho právneho predpisu, resp. rozhodnutia, bude Žalobca na účely určenia dátumu, kedy sa Žalovaná dostala do omeškania s vrátením Odstupného riadiť citovaním

ustanovením § 33 ods. 3 Zákonníka práce. Z vyššie uvedených skutočností pritom vyplýva, že: Výzvu na vrátenie odstupného, ktorou Žalobca vyzýval Žalovanú na splnenie jeho nároku na vrátenie Odstupného je potrebné považovať za doručenú Žalovanej dňom 29.11.2016, kedy sa predmetná výzva vrátila Žalobcovi ako neprevzatá v odbernej lehote a teda nedoručiteľná; pričom pri aplikácii ustanovenia § 33 ods. 3 Zákonníka práce, v zmysle ktorého mala Žalovaná uspokojiť nárok Žalobcu na vrátenie Odstupného do siedmych dní odkedy oň Žalobca požiadal je nevyhnutné prijať záver, že posledný deň lehoty, v rámci ktorej mohla Žalovaná vrátiť Odstupné bez toho, aby sa dostala do omeškania bol deň 06.12.2016; avšak vzhľadom na skutočnosť že Žalovaná tak neurobila, do omeškania s vrátením Odstupného Žalobcovi sa dostala dňa 07.12.2016. Žalobca si pritom úrok z omeškania uplatňuje na základe ustanovenia § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, v zmysle ktorého: „Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.“ Vykonávacím predpisom upravujúcim výšku úrokov z omeškania je nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej ako „Nariadenie“). V zmysle ustanovenia § 3 Nariadenia pritom platí, že: „Výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.“ Vzhľadom na vyššie citované ustanovenia si Žalovaný spolu s nárokom na zaplatenie Odstupného v sume vo výške 6.354,- EUR uplatňuje aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8% ročne odo dňa 07.12.2016 ako prvého dňa omeškania Žalobkyne až do zaplatenia.

2. Žalobca v podaní došlým súdu dňa 04.04.2017 vzal návrh sčasti späť a žiadal, aby súd uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi 5.146,74 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne odo dňa 07.12.2016 do zaplatenia. Návrh odôvodnil tým, žalobca berie Žalobu späť v časti istiny vo výške 1.207,26 EUR a navrhuje, aby tunajší súd v ďalšom priebehu súdneho konania rozhodoval iba o istine vo výške 5.146,74 EUR. Žalobca pritom berie svoju Žalobu späť na základe nasledovných skutočností. Žalobca v nadväznosti na uznesenie tunajšieho súdu špecifikované v bode č. 2 tohto podania preukazuje zaplatenie žalovanej sumy Žalovanej prostredníctvom výplatnej pásky za mesiac november 2010 a prostredníctvom mzdového listu. Z predloženej výplatnej pásky Žalovanej za mesiac november 2010 pritom jednoznačne vyplýva, že Žalobca Žalovanej v mesiaci november 2010, v ktorom mal medzi stranami sporu pôvodne skončiť pracovný pomer na základe Žalobcom podanej výpovede, vyplatil Žalovanej mzdu za predmetný mesiac spolu s odstupným, ktoré po vykonaní odvodových povinností predstavovali spolu sumu vo výške 6.043,19 EUR. Z predloženého mzdového listu Žalovanej ďalej vyplýva, že v prípade, ak by jej Žalobca v mesiaci november 2010 nevyplatil odstupné, jej čistá mzda by predstavovala sumu vo výške 896,45 EUR. Samotné vyplatenie sumy vo výške 6.043,19 EUR Žalobca pritom preukazuje predložením výpisu z bankového účtu Žalobcu, z ktorého je zrejmé, že Žalobca túto sumu zo svojho účtu poukázal. Výška čistého odstupného, ktoré Žalobca vyplatil Žalovanej po splnení všetkých odvodových povinností tak vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti predstavuje sumu vo výške 5.146,74 EUR (t.j. 6.043,19 EUR - 896,45 EUR). Žalobcom pôvodne žalovaná suma vo výške 6.354,- EUR pritom predstavovala sumu odstupného, ktoré malo byť Žalovanej vyplatené, avšak bez zohľadnenia súm, ktoré sa z predmetného odstupného ďalej odvádzali. Žalobca preto berie svoju Žalobu späť vo vyššie uvedenej časti istiny vo výške 1.207,26 EUR a jej zodpovedajúcemu úroku z omeškania tak, aby tunajší súd v ďalšom priebehu konania rozhodoval iba o sume, ktorá bola ako odstupné vyplatená priamo Žalobkyni. Žalobca ďalej, vzhľadom na uznesenie tunajšieho súdu, berie svoju Žalobu späť aj v časti ním uplatneného úroku z omeškania vo výške 3% ročne a tunajšiemu súdu navrhuje, aby popri žalovanej istine vo výške 5.146,74 EUR rozhodol aj o úroku z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy odo dňa 07.12.2016 do zaplatenia.

3. Podľa § 144 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) žalobca môže vziať žalobu späť.

4. Podľa § 145 ods. 2 CSP ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatie žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

5. Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

6. Súd konanie s poukazom na dispozičné oprávnenie žalobcu v predmetnom konaní v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami, čiastočne zastavil.

7. Okresný súd v Prievidzi dňa 18.04.2017 vydal platobný rozkaz a doručil ho stranám sporu. Voči platobnému rozkazu žalovaný podal odpor s odôvodnením, že žalobca vo svojej žalobe popisuje v krátkosti skutkový stav, ako k danej veci došlo a z čoho má podľa jeho názoru uplatnený nárok vyplývať. Uvádza však i niektoré nepresnosti a taktiež zamlčuje i podstatné skutočnosti a nepredkladá k nim ani listinné dôkazy. V podstate uvádza, že mi vyplatil odstupné v sume 6354 EUR ako dôsledok toho, že výpoveďou zo dňa 23.08.2010 ukončil so mnou pracovný pomer z dôvodu § 63, ods. 1, písm. b) Zákonníka práce ku dňu 30.11.2010. Ďalej uvádza, že som podala následne žalobu o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a o náhradu mzdy, o ktorej doposiaľ bolo na príslušných súdoch rozhodnuté takto: Okresný súd Bratislava I rozhodol Rozsudkom zo dňa 16.05.2013, sp. zn. 9C/178/2010-194 tak, že výpoveď, ktorá mi bola daná zo strany SPF Bratislava dňa 23.08.2010 so skončením pracovného pomeru dňa 30.11.2010 je neplatná. Zároveň stanovil povinnosť zaplatiť mi náhradu mzdy vo výške 31 230 EUR a nahradiť mi trovy konania. Tento prvý rozsudok vynesený v danej veci žalobca nespomenul a preto ho predkladám súdu. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný dňa 30.05.2013 odvolanie, v dôsledku ktorého Krajský súd v Bratislave prvostupňový rozsudok Uznesením zo dňa 25.09.2013, sp. zn. 6Co/502/2013-216, zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie s vyslovením právneho názoru, aby sa vo veci doplnilo dokazovanie. Okresný súd Bratislava I ako prvostupňový súd na základe toho pokračoval v konaní, zopakoval či doplnil niektoré dôkazy a Rozsudkom č. 9C/178/2010-315 zo dňa 17.09.2015 opätovne rozhodol v môj prospech tak, že určil, že výpoveď zo dňa 23.08.2010 so skončením pracovného pomeru dňa 30.11.2010, ktorá mi bola daná žalovaným, je neplatná. Nanovo rozhodol o náhrade mzdy v môj prospech vo výške 12 492 EUR a priznal mi náhradu trov konania. Proti tomuto Rozsudku som podala Odvolanie ja ako žalobca, a to v časti čo do priznanej výšky náhrady mzdy a taktiež žalovaný, ktorého odvolanie smerovalo voči celému Rozsudku a všetkým výrokom. Na základe podaných odvolaní Krajský súd v Bratislave rozhodol Rozsudkom zo dňa 15.02.2016, sp. zn. 6Co/47/2016-363 tak, že napadnutý Rozsudok prvého stupňa vo výroku, ktorým bola určená neplatnosť výpovede pracovného pomeru, ktorú mi dal žalovaný, potvrdil. Výrok, ktorým bola uložená žalovanému povinnosť zaplatiť mi sumu 12 492 EUR z titulu náhrady mzdy, Krajský súd zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uvedeným Rozsudkom vyslovil Krajský súd právny názor, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so zisteniami a právnym hodnotením neplatnosti výpovede, ktorú mi dal žalovaný, a preto v tejto časti Rozsudok potvrdil. Čo sa týka druhého výroku náhrady mzdy, tu v podstate vyhovel môjmu odvolaniu, pretože vyslovil právny názor v tom zmysle, že nie je zrejmé, z akých dôvodov mi Okresný súd priznal po opakovanom dokazovaní náhradu mzdy len vo výške 12 492 EUR oproti pôvodne priznanému nároku. Taktiež vyslovil názor, že takáto čiastka je v podstate minimálna a smerom nahor mi môže súd priznať ďalšiu náhradu bez finančného obmedzenia, ak preukážem, aké problémy rodinného, finančného, pracovného, existenčného, spoločenského a iného obmedzujúceho či traumatizujúceho charakteru mi žalovaný spôsobil svojím neplatným právnym aktom, teda neplatnou výpoveďou. Čo sa týka výroku o určení neplatnosti výpovede, tento nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 09.03.2016. Čo sa týka druhého výroku o náhrade mzdy, tak v tomto konaní Okresný súd Bratislava I zatiaľ nepokračuje napriek tomu, že som splnila požiadavku na doplnenie dôkazov a listín v maximálnom rozsahu a súdu som poskytla značný rozsah dokladov preukazujúcich to, v čom Krajský súd žiadal ešte doplniť dokazovanie. Predpokladám, že prvostupňový súd o danom, hoci už len čiastkovom ale pre mňa životne dôležitom nároku, nerozhoduje z toho dôvodu, že čaká na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktorý vo veci koná a rozhoduje na základe účelovo podaného Dovolania zo strany SPF - žalovaného zo dňa 30.03.2016, ktorým sa snaží zvrátiť celé konanie a teda i jeho podstatu, t.j. dosiahnuť zrušenie výroku Krajského súdu, ktorým potvrdil neplatnosť skončenia môjho pracovného pomeru. Toto Dovolanie predkladám súdu spolu s mojím vyjadrením, ktoré som k nemu podala dňa 22.09.2016, v ktorom vysvetľujem celú jeho nedôvodnosť a účelovosť ba až neeticnosť a taktiež vyvraciam jeho účelovú argumentáciu. Z celého doterajšieho priebehu konania nevyvratiteľne vyplýva, že žalovaný sa ma chcel zbaviť nie pre nadbytočnosť alebo nebudaj nekvalifikovanosť, ale z dôvodu nepohodlnosti, pre moju snahu vykonávať prácu v súlade so zákonom a nie v súlade s vôľou a záujmami niektorých nadriadených, ktorých príkazy odzrkadľovali nie zákonný postup ale majetkové záujmy. Taktiež z celého spisu a navyiac i z podaného Dovolania nevyvratiteľne vyplýva, že žalovaný nie len od rozhodnutia súdu, ale už prakticky niekoľko rokov pred tým nemá pre mňa žiadnu vhodnú prácu ani prácu zodpovedajúcu mojej pracovnej zmluve či kvalifikácii, že regionálne pracovisko v Prievidzi je z personálneho hľadiska zdecimované a kompetenčne ponížené, že ma v Prievidzi ani v Trenčíne nikto nechce a nemajú pre mňa prácu, a že ma potrebovali prepustiť ako nepohodlného zamestnanca za každú cenu. Je vidieť, že nemá ani správnu vedomosť o dĺžke trvania môjho pracovného pomeru v tejto inštitúcii, ale nemá ani snahu ako štátny orgán postupovať v súlade

so zákonom, dobrými mravmi a objektívnym stavom vyplývajúcim zo súdnych rozhodnutí voči svojmu dlhoročnému zamestnancovi, ktorého mimoriadne poškodil. Aby akúsi formu hnevu voči mne a voči súdnym rozhodnutiam dal opakovane najavo a arogantným spôsobom deklaroval silu moci štátneho orgánu, tak ma v júni minulého roku, t.j. 2016, vyzval na podanie vysvetlenia, z akého dôvodu som nenastúpila do práce, keďže súd rozhodol o neplatnosti výpovede, ktorú mi dal v roku 2010. Keď som na danú výzvu písomne reagovala svojím oznámením zo dňa 23.08.2016, že ma doposiaľ nikto na nástup do zamestnania nevyzval, že nemám nastúpiť kde, keďže moja funkcia a pracovisko boli zrušené, že moja kancelária, z ktorej som bola pred 6 rokmi vyhnaná, bola uzamknutá s tým, že som mala do nej zakázaný vstup, tak reakciou bol pre mňa znovu šokujúci nezákonný právny postup zo strany žalovaného, a to doručenie okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 26.07.2016 podľa § 68, ods. 1, písm. b) ZP, t.j. závažného porušenia pracovnej disciplíny - nenastúpenia do zamestnania. Na tento podľa môjho názoru právny paškvil som zaslala dňa 23.08.2016 oznámenie o nesúhlase, avšak po negatívnej reakcii zo strany žalovaného som z dôvodu ochrany svojej osobnosti, svojej cti a zákonných nárokov podala dňa 26.09.2016 ďalšiu žalobu na určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a na náhradu mzdy. Konanie SPF som napadla zo skutkových dôvodov, ale i z dôvodu prepadnutia práva - lehoty na takýto postup. Toto konanie prebieha momentálne pred Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 11Cpr/10/2016 a až v súčasnosti, t.j. 02.05.2017, mi bolo zaslané vyjadrenie žalovaného k tejto žalobe. Aby však Slovenský pozemkový fond ako vážny štátny orgán dokončil proti mne svoj šikanózný postup, tak podal na Okresný súd v Prievidzi túto právne irelevantnú žalobu, ktorou si uplatňuje nemožný nárok, ktorý okrem právnej a skutkovej nemožnosti je z procesného hľadiska premlčaný. Týmto vznášam i námietku premlčania podľa § 107 ods. 2 OZ z titulu uplynutia trojročnej lehoty plynúcej od času, kedy by bolo možné právo uplatniť po prvýkrát. SPF Bratislava mi dal výpoveď z pracovného pomeru 23.08.2010, pričom výpovedná lehota mala uplynúť dňom 30.11.2010. Ešte šesť dní pred skončením pracovného pomeru vydal príkaz na vyplatenie odstupného, pričom z mojich písomných podaní mal vedomosť o tom, že s dôvodmi výpovede nesúhlasím, trvám na ďalšom zamestnávaní a že sa budem v zákonnej lehote domáhať súdnou cestou vyslovenia neplatnosti tejto výpovede, čo som i urobila a na základe čoho prebieha ešte vyššie uvedené súdne konanie. Týmto aktom nadobudol teda SPF Bratislava vedomosť o tom, že môže dôjsť k určeniu neplatnosti výpovede a jeho povinnosti umožniť mi ďalej vykonávať prácu, čím začala plynúť trojročná premlčacia lehota. V tejto mohol dokonca uplatniť svoju požiadavku na vrátenie odstupného dostatočne dlho počas prebiehania súdneho konania 9C/178/2010, a to v rámci tohto konania. Myslím si však, že išlo by z jeho strany len o uplatnenie práva dovoleného z procesných dôvodov, avšak nie z dôvodov hmotnoprávných. Podľa § 76 ods. 4 ZP „Ak zamestnanec po skončení pracovného pomeru nastúpi opäť k tomu istému zamestnávateľovi alebo k jeho právnenému nástupcovi do pracovného pomeru pred uplynutím času určeného podľa poskytnutého odstupného, je povinný vrátiť odstupné alebo jeho pomernú časť, ak sa so zamestnávateľom nedohodne inak. Pomerná časť odstupného sa určí podľa počtu dní od opätovného nástupu do pracovného pomeru do uplynutia času vyplývajúceho z poskytnutého odstupného.“ Ide teda o jediný možný prípad vrátenia odstupného, ktorý však v mojom prípade nenastal a i z časového hľadiska uplynul. Opakovane uvádzam, že zamestnávateľovi, t.j. SPF Bratislava, bola po podaní výpovede v roku 2010 doručená moja výzva, v ktorej bolo uvedené, že trvám na tom, aby ma zamestnávateľ ďalej zamestnával, čo neurobil. Keďže ani po vynesení Rozsudku Krajského súdu v Bratislave, ktorý v tejto časti nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 09.03.2016, ma nevyzval na nástup späť do práce, nevidím žiaden dôvod na takéto vrátenie. Zamestnávateľ mi vyslovene neumožnil opätovne nastúpiť do práce. O tom svedčí aj to, že po podaní výpovede v roku 2010 vtedajší riaditeľ regionálneho odboru dal na mojej kancelárii vymeniť zámok, zvolal v mojej neprítomnosti pracovnú poradu a pred všetkými zamestnancami vydal zákaz na môj vstup na pracovisko. Dokonca prikázal, aby ma kolegyňa pani M. (teraz Š.) o tom telefonicky informovala. V predmetnej veci stále pokračuje súdne konanie na OS Bratislava I (ako je uvedené vyššie) a ja naďalej trvám na priznaní finančnej náhrady za ujmu, ktorú spôsobil mne a členom mojej rodiny nezákonným postupom. Odstupné je inštitútom, ktorý má svoj zmysel a plní účel, ktorým je kompenzácia za stratu zamestnania bez zavinenia zamestnanca. Aj keď Krajský súd v danom konaní potvrdil, že výpoveď je neplatná, tak v skutočnosti som o zamestnanie zrejme nenávratne prišla, bola som bez príjmu a dlhodobo nezamestnaná, čo zmenilo plány a reálne možnosti na uplatnenie primeranej kvality života mne i členom domácnosti. Návrh žalobcu v konaní o zaplatenie odstupného z titulu vydania bezdôvodného obohatenia 17C/5/2017 je nezákonný. Okresný súd Bratislava I vo svojich obidvoch doposiaľ vydaných rozsudkoch a naposledy i v Rozsudku 9C/178/2010-315 zo dňa 17.09.2015 na strane 7 uvádza, že náhrada mzdy podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť preto, že mu zamestnávateľ neumožnil vykonávať prácu, na ktorú sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy a ktorú bol aj schopný a ochotný vykonávať, ale má charakter

satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý neplatne zrušil pracovný pomer so zamestnancom. To znamená, že nemôže ísť ani o žiaden kompromis či vykonanie zápočtu medzi vyplateným odstupným a prípadnou budúcou výplatom náhrady mzdy. Argumentácia žalobcu, že mi od okamihu právoplatnosti súdnych rozhodnutí neprináleží odstupné, ktoré mi vyplatil, že som nenastúpila do zamestnania, že nebudem potrebovať žiadnu satisfakciu zo strany zamestnávateľa, že som stratila nárok na vyplatené odstupné a toto mám povinnosť vrátiť, že je vyslovený názor Najvyššieho súdu ČR v takejto veci (ktorý sa na danú vec nemôže vzťahovať, pretože ja som reálne prácu stratila a siedmy rok ju nemôžem vykonávať - ani nie je kde - vid' doterajšie tvrdenia žalobcu) atď., považujem za účelové a z môjho pohľadu cynické pohrávanie sa s osudom človeka, ktorému chce ktosi dokázať silu svojej pozície. Ja som reálne po vyplatení odstupného šesť rokov u žalobcu pracovať nemohla, ten prácu pre mňa nemá a túto som nútená hľadať vo svojom veku vo veľkej vzdialenosti mimo svojho bydliska. Toto sú i dôvody neprevzatia žalobcových výziev, pretože sa prakticky v týždni na adrese bydliska nezdržujem z dôvodu zabezpečenia akej-takej práce v inom kraji z dôvodu zabezpečenia základných životných potrieb. Žalobca si v rôznych konaniach svojimi podaniami vzájomne odporuje, avšak nesporne zotrváva a prezentuje líniu, že ma ako zamestnanca nechce a od roku 2010 nemá pre mňa žiadnu prácu. Aký je teda vecný a morálny obsah tohto konania. Som dokonca toho názoru, že OS Prievidza by mal toto konanie 17C/5/2017 po zrušení Platobného rozkazu podľa § 164 CSP prerušiť a v podstate rozhodnúť vo veci až po tom, ako rozhodne Najvyšší súd SR o podanom Dovolaní, resp. ako rozhodne Okresný či Krajský súd v Bratislave vo veci 9C/178/2010. Som však presvedčená, že po skutkovej a právnej stránke uplatnený nárok žalobcu neobstojí a navrhujem ho v plnom rozsahu zamietnuť a priznať mi náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v rozsahu 100%. Taktiež som presvedčená, že z procesných dôvodov ide o uplatnenie premlčaného nároku z titulu márneho uplynutia trojročnej objektívnej lehoty, a preto predmetnú námietku premlčania, ako som uviedla, týmto vznášam. V zmysle vyššie uvedených skutočností žiadam v súlade s ustanoveniami CSP, aby bol Platobný rozkaz vydaný OS Prievidza, č. k. 17C/5/2017-50 zo dňa 18.04.2017, zrušený, a aby bolo vo veci vytyčené pojednávanie po tom, ak uplynú zákonné dôvody prerušenia konania, resp. ak žalobca nezoberie svoju žalobu späť, pričom dokazovanie vo veci vykonávať a skutkovo a právne vec posudzovať navrhujem až po vysporiadaní sa s mojou námietkou premlčania.

8. Keďže žalovaný podal voči platobnému rozkazu odpor, súd podľa 267 ods. 3 C.s.p. zrušil platobný rozkaz v celom rozsahu.

9. Žalobca v podaní došlým súdu dňa 19.05.2017 uviedol, že žalobou zo dňa 14.03.2017 v rozsahu jej čiastočného späťvzatia zo dňa 03.04.2017 (ďalej ako „Žaloba“) sa Žalobca domáhal voči Žalovanej zaplata sumy vo výške 5.146,74 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne odo dňa 07.12.2016 do zaplata a určenia, že Žalobca má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Uvedeného nároku sa Žalobca domáhal na tom skutkovom základe, že: okamihom právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 17.09.2015, č. k. 9C/178/2010-315, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.02.2016, č. k. 6Co/47/2016-363 (ďalej ako „Súdne rozhodnutia“); ktorými bola výpoveď zo dňa 23.08.2010, ktorú dal Žalobca Žalovanej (ďalej ako „Výpoveď“) určená za neplatnú; stratila Žalovaná nárok na odstupné vo výške 5.146,74 EUR, ktoré jej Žalobca preukázateľne vyplatil po podaní Výpovede (ďalej ako „Odstupné“); avšak aj napriek tomu Žalovaná po právoplatnosti Súdnych rozhodnutí Odstupné Žalobcovi dobrovoľne sama nevrátila a neurobila tak ani po opakovaných výzvach Žalobcu na vrátenie tohto Odstupného; čím sa na úkor Žalobcu v zmysle ustanovenia § 222 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce (ďalej ako „Zákonník práce“) bezdôvodne obohatila, nakoľko získala majetkový prospech prostredníctvom plnenia z právneho dôvodu, ktorý neskôr odpadol. Tunajší súd na základe podanej Žaloby vydal platobný rozkaz zo dňa 18.04.2017, č. k. 17C/5/2017-50 (ďalej ako „Platobný rozkaz“), ktorým žalovanej uložil, aby do 15 dní odo dňa doručenia Platobného rozkazu Žalobcovi zaplatila (i) sumu vo výške 5.146,74 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne odo dňa 07.12.2016 do zaplata a (ii) sumu vo výške 763,95 EUR v podobe náhrady trov konania, alebo aby v tej istej lehote podala na tunajšom súde proti Platobnému rozkazu odpor. Žalovaná proti vyššie uvedenému Platobnému rozkazu podala následne odpor zo dňa 05.05.2017 (ďalej ako „Odpor“), v ktorom sa na základe tam uvedených skutočností domáha, aby tunajší súd Platobný rozkaz zrušil a aby bolo vo veci nariadené pojednávanie. Vyššie uvedený Odpor Žalovanej nám bol doručený dňa 11.05.2017 spolu s výzvou tunajšieho súdu na vyjadrenie sa k podanému Odporu, a to v lehote 10 dní od jeho doručenia. Nakoľko deň 21.05.2017 je nedeľa, lehota na podanie vyjadrenia k Odporu nám uplynie až dňa 22.05.2017. V rámci súdom stanovenej lehoty preto podávame nasledovné vyjadrenie k tvrdeniam Žalovanej obsiahnutým v jej Odpoře. Z podaného Odporu je zrejmé, že Žalovaná

jeho podstatnú časť venuje opisu priebehu súdnych konaní, ktoré v súčasnosti prebiehajú medzi ňou a Žalobcom. Okrem súdneho konania prebiehajúceho pred tunajším súdom medzi stranami sporu skutočne prebiehajú aj ďalšie súdne konania, a to: konanie o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a o náhradu mzdy, ktoré prebieha pred Okresným súdom Bratislava I pod spisovou značkou 9C/178/2010 a na ktoré sme v konečnom dôsledku poukazovali (aj keď podstatne menej emotívnym spôsobom ako to robí Žalovaná) aj v podanej Žalobe, nakoľko samotnú jej odôvodnenosť odvodzujeme práve od právoplatnosti Súdnych rozhodnutí v časti určenia neplatnosti Výpovede (ďalej ako „Konanie o výpovedi“); a konanie o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy, ktoré prebieha pred Okresným súdom Bratislava III pod spisovou značkou 11Cpr/10/2016 (ďalej ako „Konanie o OSPP“). Aj napriek tomu, že Žalovaná tvrdí, že v podanej Žalobe sme zamĺčali podstatné skutočnosti (v nadväznosti na čo následne opisuje jednotlivé súdne konania) sme toho názoru, že okolnosti týkajúce sa Konania o výpovedi sú pre súdne konanie prebiehajúce pred tunajším súdom relevantné iba čiastočne a že okolnosti týkajúce sa Konania o OSPP nie sú relevantné vôbec. Z uvedených dôvodov sme preto v podanej Žalobe ani neuvádzali vyčerpávajúci a podrobný opis jednotlivých konaní prebiehajúcich medzi stranami sporu, nakoľko jediná skutočnosť z týchto konaní, ktorá má význam pre konanie pred tunajším súdom je, že Súdnymi rozhodnutiami bolo právoplatne rozhodnuté o určenie neplatnosti Výpovede. Nerozumieme preto, za akým účelom Žalovaná venuje podstatnú časť svojho Odporu práve opisu týchto konaní, nakoľko tieto skutočnosti by mala uvádzať vždy iba v rámci príslušného konania a už vôbec nerozumieme tomu, prečo tunajšiemu súdu predkladá výlučne dôkazy súvisiace s týmito konaniami. Sme však toho názoru, že Žalovaná tak robí iba za tým účelom, aby osobu Žalobcu čo najviac očiernila a zdiskreditovala, nakoľko počas celej histórie súdnych konaní prebiehajúcich medzi stranami sporu spočívala stratégia Žalovanej nie v predstieraní relevantnej právnej argumentácie, ale v opakovaných atakoch smerovaných na protistranu. Na tomto mieste preto považujeme za potrebné sa ohradit' a vyjadriť svoj nesúhlas s viacerými tvrdeniami Žalovanej obsiahnutými v Odpore, s ktorými sa za žiadnych okolností nemôžeme stotožniť, avšak nemôžeme ich nechať ani nepovšimnúť. Žalovaná opakovane uvádza viaceré tvrdenia, týkajúce sa konania Žalobcu v čase podania Výpovede Žalovanej, prostredníctvom ktorých sa snaží naznačiť, že konanie Žalobcu je nekorektné a je motivované akýmisi majetkovými záujmami. Osobitne poukazujeme na tvrdenie Žalovanej uvedenej na strane č. 3 Odporu, kde sa uvádza, že: „žalovaný sa ma chcel zbaviť nie pre nadbytočnosť alebo nebudaj nekvalifikovanosť, ale z dôvodu nepohodlnosti, pre moju snahu vykonávať prácu v súlade so zákonom a nie v súlade s vôľou a záujmami niektorých nadriadených, ktorých príkazy odzrkadľovali nie zákonný postup ale majetkové záujmy (...) nemá ani snahu ako štátny orgán postupovať v súlade so zákonom, dobrými mravmi a objektívnym stavom vyplývajúcim zo súdnych rozhodnutí voči svojmu dlhoročnému zamestnancovi, ktorého mimoriadne poškodil.“ Vyššie uvedené tvrdenia kategoricky odmietame. Zdôrazňujeme skutočnosť, že Žalovanej bola Výpoveď daná z dôvodov uvedených v samotnej Výpovedi, pričom dôvodom pre rozhodnutie o jej neplatnosti boli formálne nedostatky tejto Výpovede a nie to, že Žalobca sa chcel Žalovanej „zbaviť“. Žalovaná tvrdenia tohto typu uvádzala počas celého doterajšieho priebehu Konania o výpovedi, avšak je celkom zrejmé, že konajúce súdy sa s týmito tvrdeniami nestotožnili, nakoľko tieto nie sú ani len sčasti preukázané a ich jediným účelom je poškodiť Žalobcu. Celkom preexponované tvrdenie Žalovaná uvádza aj v súvislosti s opisom aktuálneho stavu Konania o výpovedi, ktoré sa v dôsledku podania dovolania Žalobcom v súčasnosti nachádza na Najvyššom súde SR. Žalovaná pritom podané dovolanie označuje za nedôvodné, účelové, ba priam až neetické, pričom tento svoj názor navyše prehľbuje predložením jej vyjadrenia k predmetnému dovolaniu zo dňa 22.09.2016. Na jednej strane v tejto súvislosti zdôrazňujeme skutočnosť, že dovolanie Žalobcu podané v Konaní o výpovedi ani prinajmenšom nesúvisí s meritom konania vedeného pred tunajším súdom, pričom na druhej strane nie je relevantný ani názor, ktorý Žalovaná na toto dovolanie má, nakoľko bolo našim právom toto dovolanie podať a toto právo sme aj využili. Odmietame však tvrdenie, že by tento postup bol účelový, práve naopak, zotrvávame na našom právnom názore, že Výpoveď podaná Žalovanej bola platná a prostredníctvom podaného dovolania sa pokúšame zvrátiť právoplatné výroky obsiahnuté v Súdnych rozhodnutiach. Aj napriek tomu, že proti Súdnyim rozhodnutiam vydaným v Konaní o výpovedi bolo podané vyššie uvedené dovolanie, nemôžeme sa stotožniť s návrhom Žalovanej na prerušenie konania do rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, resp. do konečného rozhodnutia súdu v Konaní o výpovedi. Zdôrazňujeme, že podanie dovolania nemá žiaden vplyv na právoplatnosť Súdnych rozhodnutí, v zmysle ktorých je Výpoveď, ktorú dal Žalobca Žalovanej, neplatná. Pre ďalšie konanie o nami uplatnenom nároku na vrátenie Odstupného, na ktoré Žalovaná stratila nárok právoplatnosťou Súdnych rozhodnutí, preto v súčasnosti neexistuje žiadna prekážka. Sme toho názoru, že priestor na prerušenie súdneho konania prebiehajúceho pred tunajším súdom by nastal až v tom prípade, ak by Najvyšší súd SR v rozhodnutí o dovolaní Súdne rozhodnutia zrušil a vec vrátil

súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Až vtedy by rozhodnutie tunajšieho súdu totiž záviselo od rozhodnutia o otázke, ktorú tunajší súd nie je v tomto konaní oprávnený riešiť, t.j. o platnosti resp. neplatnosti Výpovede. Vzhľadom na uvedené preto navrhujeme návrh Žalovanej na prerušenie súdneho konania uvedený v Odpore zamietnuť. V závere tejto podkapitoly nášho vyjadrenia považujeme za potrebné uviesť aj to, že sa nestotožňujeme s vyjadreniami Žalovanej uvedenými v Odpore, týkajúcimi sa okamžitého skončenia pracovného pomeru, ktorým sme mali v zmysle názoru Žalovanej opakovane a arogantným spôsobom deklarovať silu štátneho orgánu. Tak, ako pri Konaní o výpovedi aj v prípade Konania o OSPP zdôrazňujeme, že otázky týkajúce sa okamžitého skončenia pracovného pomeru so Žalovanou vôbec nesúvisia s meritom veci prejednávanej pred tunajším súdom a ten by preto na ne vôbec nemal prihliadať. Žalovaná nás však v podanom Odpore opakovane očierňuje aj za podanie samotnej Žaloby, prostredníctvom ktorej žiadame vrátenie Odstupného, pričom náš postup označuje ako šikanózný, účelový a predstavujúci „cynické pohrávanie sa s osudom človeka, ktorému chce ktosi dokázať silu svojej pozície“. K uvedeným tvrdeniam uvádzame, že sme toho názoru, že právoplatnosťou Súdnych rozhodnutí nám nárok voči Žalovanej na vrátenie Odstupného účinne vznikol. Žalovanú sme pritom na vrátenie predmetného Odstupného opakovane vyzývali avšak nestretli sme sa so spoluprácou z jej strany, práve naopak (viď body č. 17 a 18 Žaloby). Nakoľko bolo zrejmé, že Žalovaná nám Odstupné dobrovoľne nevráti, pristúpili sme k uplatneniu tohto nároku na tunajšom súde, pričom odôvodnenosť tohto nároku bude samozrejme závisieť od posúdenia súdom. K podanej Žalobe preto uvádzame, že prostredníctvom nej sme uplatnili nárok, ktorý považujeme za dôvodný a navyše sme ju využili ako poslednú možnosť uplatnenia nároku na vrátenie Odstupného, čo sme v doterajšom priebehu súdneho konania aj preukázali. Očierňujúce tvrdenia Žalovanej preto ani v tomto prípade nie je možné akceptovať a treba ich vyhodnotiť ako účelové. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti sme toho názoru, že radikálnu väčšinu argumentácie Žalovanej obsiahnutej v Odpore nie je možné v rámci súdneho konania prebiehajúceho pred tunajším súdom akceptovať. Buď sa totiž jedná o skutočnosti, ktoré s meritom veci vôbec nesúvisia a týkajú sa iných súdnych konaní, prebiehajúcich medzi stranami sporu, alebo sa jedná iba o prehnané a emocionálne útoky na osobu Žalobcu, ktoré však v žiadnom prípade nie je možné považovať za relevantnú a najmä právnu argumentáciu. Tunajšiemu súdu preto navrhujeme predmetné tvrdenia Žalovanej vôbec nebrať v úvahu. Za jedinú právnu argumentáciu Žalovanej obsiahnutú v Odpore je v zmysle nášho názoru možné brať iba Žalovanou vznesenú námietku premlčania v zmysle ustanovenia § 107 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej ako „OZ“). Žalovaná pritom námietku premlčania vznáša na tom skutkovom základe, že: Žalobca mal pred skončením pracovného pomeru so Žalovanou v dôsledku podanej Výpovede a v čase vyplatenia Odstupného vedomosť o tom, že Žalovaná s dôvodmi Výpovede nesúhlasila, trvala na ďalšom zamestnávaní a že mala v úmysle sa domáhať určenia neplatnosti Výpovede súdnou cestou, čo aj urobila; v dôsledku čoho mal mať Žalobca vedomosť o tom, že v rámci Konania o výpovedi môže dôjsť k určeniu neplatnosti Výpovede a k určeniu povinnosti Žalobcu Žalovanú aj naďalej zamestnávať; čím začala Žalobcovi plynúť trojročná premlčacia lehota, počas ktorej mohol uplatniť požiadavku na vrátenie odstupného, a to práve počas Konania o výpovedi. Uvedenú námietku Žalovanej nemôžeme akceptovať, a to hneď na základe niekoľkých, nižšie uvedených dôvodov. Premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je v ustanoveniach OZ konštruované na základe kombinácie objektívnej lehoty v dĺžke troch rokov (resp. desiatich rokov ak sa jedná o úmyselné bezdôvodné obohatenie) a subjektívnej lehoty v dĺžke dvoch rokov. Z argumentácie Žalovanej uvedenej v jej Odpore, kde sa venuje údajnej vedomosti Žalobcu o bezdôvodnom obohatení vyplýva, že táto namieta nesplnenie práve subjektívnej premlčacej lehoty (aj keď nie je zrejmé, prečo potom Žalovaná v súvislosti s touto lehotou uvádza trvanie v dĺžke troch rokov). Na ďalšie účely prebiehajúceho súdneho konania preto považujeme za sporné splnenie subjektívnej lehoty na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia a nakoľko Žalovaná splnenie objektívnej lehoty nenamieta, túto za spornú medzi stranami sporu nepovažujeme. Subjektívna lehota na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia pritom začína plynúť okamihom získania subjektívnej vedomosti oprávneného, t.j. Žalobcu o tom (i) že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom (ii) kto sa na jeho úkor obohatil. Oba tieto predpoklady musia byť splnené súčasne a až ich súčasným splnením dochádza k vzniku žalobného práva oprávneného. Vo vzťahu k získaniu vedomosti o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, ako prvému predpokladu pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, týmto Žalobca opätovne poukazuje na ustanovenie § 222 ods. 2 Zákonníka práce, na základe ktorého svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnil a v zmysle ktorého: „Bezdôvodné obohatenie na účely tohto zákona je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.“ Žalobca si pritom nárok na vrátenie Odstupného uplatňuje podľa tej zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia, v zmysle ktorej predmetné Odstupné vyplatil

Žalovanej na základe právneho dôvodu - Výpovede, ktorý právoplatnosťou Súdnych rozhodnutí odpadol. V prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, sa potom logicky bude vedomosť oprávneného subjektu o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu viazať na skutočnosť, že oprávnený subjekt sa dozvedel o odpadnutí právneho dôvodu, na základe ktorého plnil. Na posúdenie prvého z predpokladov pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby je preto nevyhnutné ustáliť okamih, kedy odpadol právny dôvod, na základe ktorého Žalobca vyplatil Žalovanej Odstupné a kedy sa Žalobca o okamihu odpadnutia tohto právneho dôvodu dozvedel. Ako už bolo uvedené vyššie, za právny dôvod, na základe ktorého bolo Žalovanej vyplatené sporné Odstupné je nevyhnutné považovať Výpoveď, ktorú dal Žalobca Žalovanej. O tomto právnom dôvode nie je možné mať žiadne pochybnosti, nakoľko odstupné vo všeobecnosti plní účel určitej satisfakcie poskytovanej zamestnancovi zo strany zamestnávateľa za to, že pracovný pomer končí skôr, ako účastníci pracovnej zmluvy predpokladali a že toto skončenie pracovného pomeru nespočíva v osobe zamestnanca. Výplata odstupného sa preto celkom zrejme viaže priamo na skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa, ktorý bol v tomto prípade skončený Výpoveďou danou Žalovanej. Rovnako je potrebné zdôrazniť skutočnosť, že zamestnancovi, s ktorým bol skončený pracovný pomer, odstupné prináleží počas celého obdobia, v priebehu ktorého sa skončenie pracovného pomeru považuje za platné. Na účely posúdenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je po ustálení samotného právneho dôvodu, na základe ktorého k plneniu došlo, potrebné ustáliť aj príčinu, ktorá viedla k tomu, že predmetný právny dôvod neskôr odpadol. Pod odpadnutím právneho dôvodu plnenia je pritom možné rozumieť všetky prípady, kedy zo zákona, alebo na základe zákona dochádza k zrušeniu tohto právneho dôvodu. Sme toho názoru, že v prejednávanej veci došlo k zrušeniu právneho dôvodu, t.j. Výpovede, Súdnymi rozhodnutiami, ktorými bolo určené, že predmetná Výpoveď je neplatná, resp. okamihom právoplatnosti týchto Súdnych rozhodnutí. Za žiadnych okolností nie je možné akceptovať názor, že by k odpadnutiu alebo zrušeniu tohto právneho dôvodu mohlo prísť skôr, nakoľko neplatnosť skončenia pracovného pomeru vo všeobecnosti nevyplýva z toho, že právny úkon, smerujúci k jeho skončeniu je neplatný, ale o tejto neplatnosti musí rozhodnúť súd. Až do právoplatného rozhodnutia súdu o neplatnosti výpovede je preto pracovný pomer nevyhnutné považovať za platne skončený. Je preto potrebné ustáliť, že Výpoveď, ako právny dôvod, na základe ktorého bolo Žalovanej vyplatené Odstupné odpadla, pretože bola na základe zákona zrušená prostredníctvom právoplatných Súdnych rozhodnutí, nakoľko nespĺňala formálne požiadavky kladené Zákonníkom práce. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je zároveň zřejmé, že okamihom odpadnutia právneho dôvodu Výpovede môže byť jedine okamih právoplatnosti Súdnych rozhodnutí, nakoľko do tohto okamihu bol pracovný pomer, ktorý existoval medzi stranami sporu, považovaný za platne skončený, v dôsledku čoho Žalovanej do tohto okamihu vyplatené Odstupné v zmysle zákona prináležalo. Pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty však nie je rozhodný okamih, kedy došlo k odpadnutiu právneho dôvodu, na základe ktorého došlo k plneniu, ale okamih, kedy sa o tomto odpadnutí a tým pádom aj o bezdôvodnom obohatení dozvedel oprávnený subjekt. Na účely prejednávanej veci je preto potrebné ustáliť, kedy sa Žalobca dozvedel o právoplatnosti Súdnych rozhodnutí, ktorými bolo rozhodnuté o neplatnosti Výpovede. V tomto zmysle uvádzame, že za okamih, kedy sme sa dozvedeli o právoplatnosti Súdnych rozhodnutí je na účely prebiehajúceho súdneho konania možné považovať deň, kedy sa tieto rozhodnutia stali právoplatnými, t.j. deň 09.03.2016. Aj napriek tomu, že Žalobca sa pravdepodobne o právoplatnosti Súdnych rozhodnutí dozvedel až po uvedenom dni, nemá vedomosť o tomto konkrétnom dátume a nakoľko deň 09.03.2016 je zároveň prvým dňom, kedy sa Žalobca o tejto právoplatnosti reálne mohol dozvedieť, takéto vytýčenie dátumu považujeme za najvhodnejšie, nakoľko za žiadnych okolností nemôže ísť na škodu Žalovanej. Na začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia však nepostačuje iba zistenie okamihu, kedy sa oprávnený dozvedel o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, ale je potrebné ustáliť aj okamih, kedy sa oprávnený dozvedel o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. V nadväznosti na uvedené uvádzame, že ak sme sa dňa 09.03.2016 dozvedeli o tom, že Súdnymi rozhodnutiami bolo právoplatne rozhodnuté o neplatnosti Výpovede a teda aj o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, týmto dňom sme sa potom zákonite museli dozvedieť aj o skutočnosti, že to bola práve Žalovaná, ktorá sa na náš úkor bezdôvodne obohatila. Uvedené tvrdenie vyplýva zo skutočnosti, že Žalobca, ako zamestnávateľ, logicky mal vedomosť o tom, že neplatnú Výpoveď dal práve Žalovanej, ktorej zároveň vyplatil sporné Odstupné a s ktorou následne v Konaní o výpovedi vystupoval ako strana sporu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sme toho názoru, že Žalovanou vznesenú námietku premlčania v dôsledku údajného uplynutia subjektívnej premlčacej lehoty na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je možné akceptovať, nakoľko: Žalobca síce mal v čase vyplatenia Odstupného Žalovanej vedomosť o tom, že Žalovaná sa s Výpoveďou a s dôvodmi v nej uvedených nestotožňuje a že predmetnú Výpoveď mieni napadnúť na príslušnom súde;

avšak aj napriek predmetnej vedomosti bol Žalobca povinný v zmysle vyššie uvedeného ustáleného právneho názoru považovať Výpoveď za platnú a pracovný pomer za riadne skončený, a to až do okamihu, kedy súd právoplatne rozhodol o neplatnosti Výpovede prostredníctvom Súdnych rozhodnutí; z čoho vyplýva že až do tohto okamihu Žalovanej vyplatené Odstupné v zmysle Zákonníka práce prináležalo, pretože až do tohto okamihu platil predpoklad, že Žalobca, ako zamestnávateľ s ňou platne pracovný pomer skončil, čo je predpoklad, s ktorým sa vyplatenie odstupného vo všeobecnosti automaticky spája; a Žalobca preto za žiadnych okolností nemohol od Žalovanej žiadať vrátenie Odstupného počas Konania o výpovedi tak, ako to navrhuje Žalovaná, nakoľko v takom prípade by konal v priamom rozpore s ustanoveniami Zákonníka práce a bol by to on, kto by sa bezdôvodne obohatil na úkor Žalovanej. V nadväznosti na vyššie uvedené je preto potrebné prijať záver, že Žalobcovi začala subjektívna lehota na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia voči Žalovanej plynúť dňa 09.03.2016. Nakoľko subjektívna premlčacia lehota trvá v zmysle ustanovenia § 107 ods. 1 OZ dva roky, táto lehota by Žalobcovi uplynula až dňa 09.03.2018. Žalobca však podal proti Žalovanej Žalobu, ktorou sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia dňa 14.03.2017 a teda je zrejmé, že Žalobca svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnil v rámci plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Aj napriek tej skutočnosti, že Žalovaná v podanom Odpore namieta iba zmeškanie subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia a plynutie objektívnej premlčacej lehoty preto v zmysle vyššie uvedeného nie je medzi stranami sporu sporné, na tomto mieste sa pre úplnosť vyjadrujeme aj k plynutiu a splneniu objektívnej premlčacej lehoty na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Objektívnu premlčaciu lehotu na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia upravuje ustanovenie § 107 ods. 2 OZ, v zmysle ktorého: „Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.“ Objektívna premlčacia lehota sa teda, na rozdiel od lehoty subjektívnej, viaže priamo na okamih vzniku bezdôvodného obohatenia a začína plynúť odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Zo skutočností uvedených vyššie v tejto podkapitole vyjadrenia pritom vyplýva, že za okamih, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu je potrebné považovať zrušenie, resp. odpadnutie Výpovede, ako právneho dôvodu pre vyplatenie Odstupného Žalobcom Žalovanej. Z vyššie uvedených skutočností rovnako vyplýva aj to, že Výpoveď bola zrušená až okamihom právoplatnosti Súdnych rozhodnutí, ktorý nastal dňa 09.03.2016. Vo vzťahu k plynutiu objektívnej premlčacej lehoty na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je preto potrebné prijať záver, že táto lehota začala Žalobcovi plynúť dňa 09.03.2016, kedy Súdne rozhodnutia nadobudli právoplatnosť a kedy k bezdôvodnému obohateniu účinne došlo. Vzhľadom na vyššie citované ustanovenie OZ, v zmysle ktorého objektívna premlčacia lehota trvá tri roky, by Žalobcovi táto lehota uplynula až dňa 09.03.2019. Aj na tomto mieste je však potrebné poukázať na skutočnosť, že Žalobca si svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnil prostredníctvom Žaloby zo dňa 14.03.2017 a toto právo si teda celkom zrejme uplatnil v rámci plynutia objektívnej premlčacej lehoty. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je zrejmé, že Žalobca si svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnil v rámci plynutia subjektívnej aj objektívnej premlčacej lehoty a toto právo preto nie je možné považovať za premlčané. Námietku Žalovanej týkajúcej sa premlčania práva Žalobcu je preto potrebné vyhodnotiť ako nedôvodnú a o uplatnenom práve Žalobcu aj naďalej konať. Žalovaná v podanom Odpore okrem nedôvodnej námietky premlčania, s ktorou sme sa vysporiadali v podkapitole B2 tohto vyjadrenia namieta aj to, že Žalobca nedisponuje žiadnym právnym dôvodom, na základe ktorého by mohol od Žalovanej požadovať vrátenie Odstupného. Žalovaná konkrétne poukazuje na ustanovenie § 76 ods. 4 Zákonníka práce, v zmysle ktorého: „Ak zamestnanec po skončení pracovného pomeru nastúpi opäť k tomu istému zamestnávateľovi alebo k jeho právnenému nástupcovi do pracovného pomeru pred uplynutím času určeného podľa poskytnutého odstupného, je povinný vrátiť odstupné alebo jeho pomernú časť, ak sa so zamestnávateľom nedohodne inak. Pomerná časť odstupného sa určí podľa počtu dní od opätovného nástupu do pracovného pomeru do uplynutia času vyplývajúceho z poskytnutého odstupného.“ K citovanému ustanoveniu Zákonníka práce Žalovaná následne uvádza, že ide o jediný prípad vrátenia odstupného, ktorý však vo veci Žalovanej nenastal a z časového hľadiska navyše uplynul. Žalovaná v ďalšom texte Odporu uvádza, že odstupné je inštitútom, ktorý plní účel kompenzácie určenej zamestnancovi za stratu zamestnania bez jeho zavinenia. Následne sa však Žalovaná venuje otázke náhrady mzdy v zmysle ustanovenia § 79 ods. 1 Zákonníka práce a opakovane poukazuje na ujmu, ktorú jej mal Žalobca podaním neplatnej Výpovede spôsobiť. Ani v tomto prípade sa s námietkami Žalovanej o neexistencii právneho dôvodu na vyplatenie Odstupného nemožno stotožniť. Argumentáciu Žalovanej pritom neposilňuje ani jej odkaz na vyššie citované ustanovenie § 76 ods. 4 Zákonníka práce, nakoľko predmetné ustanovenie sa vzťahuje na prípady, kedy zamestnanec opätovne nastúpi k zamestnávateľovi, resp. k jeho právnenému nástupcovi, do pracovného pomeru po tom, ako bol

pôvodný pracovný pomer skončený. Skutkové okolnosti veci prejednávanéj pred tunajším súdom však jednoznačne poukazujú na nevyvrátiteľnú skutočnosť, že na základe právoplatných Súdnych rozhodnutí pracovný pomer medzi stranami sporu Výpoveďou, ktorú dal Žalobca Žalovanej, platne skončený nebol. Je preto zrejmé, že ustanovenie Zákonníka práce, na ktoré Žalovaná vo svojom Odpore poukazuje, sa týka úplne inej skutkovej situácie, než ako je tá, ktorá existuje medzi stranami sporu. Zároveň sme toho názoru, že nie je možné akceptovať ani tvrdenie Žalovanej o tom, že prípad naplnenia okolností uvedených v ustanovení § 76 ods. 4 Zákonníka práce je jediným prípadom, kedy je možné pristúpiť k vráteniu odstupného. Predmetné ustanovenie je totižto potrebné kvalifikovať ako špeciálne ustanovenie, vzťahujúce sa na konkrétnu situáciu, toto ustanovenie však žiadnym spôsobom nevyklučuje aplikáciu ďalších všeobecných ustanovení, za ktoré je nevyhnutné považovať aj ustanovenia týkajúce sa bezdôvodného obohatenia. Odstupné je za každých okolností finančným nárokom vznikajúcim medzi účastníkmi pracovného pomeru a v prípade, ak dôjde k zániku nároku zamestnanca na vyplatenie odstupného a zamestnanec toto odstupné následne dobrovoľne nevráti, je jedine možné konštatovať, že sa na úkor zamestnávateľa bezdôvodne obohatil. Akceptácia argumentácie Žalovanej by smerovala k právnomu záveru o tom, že zamestnávateľ by v prípade, ak zamestnanec stratí nárok na vyplatenie odstupného a v prípade, ak sa nejedná o prípad ustanovenia § 76 ods. 4 Zákonníka práce, nemal absolútne žiadnu právnu možnosť toto odstupné od zamestnanca požadovať vrátiť, čo by však značným spôsobom narúšalo právne postavenie a istotu zamestnávateľa v takých prípadoch, ktoré v praxi nepochybne nastávajú. Argumentáciu Žalobcu o tom, že vrátenie odstupného je vo všeobecnosti možné požadovať aj titulom bezdôvodného obohatenia navyše podporuje aj judikatúra, na ktorú poukazujeme v podanej Žalobe (viď body č. 11 a 15 Žaloby). Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sme toho názoru, že Žalobca celkom zjavne disponuje právnym dôvodom na vrátenie Odstupného, pričom za tento právny dôvod je nevyhnutné považovať bezdôvodné obohatenie Žalovanej na úkor Žalobcu. Ani tvrdenia Žalovanej o tom, že Žalobca nedisponuje právnym dôvodom na vrátenie Odstupného nie je možné akceptovať a tieto považujeme za tvrdenia účelové, nakoľko tento právny dôvod vyplýva zo samej podstaty podanej Žaloby. V závere tejto podkapitoly nášho vyjadrenia k podanému Odporu uvádzame, že nám nie je celkom zrejmé, za akým účelom Žalovaná poukazuje na ustanovenie § 79 ods. 1 Zákonníka práce, týkajúce sa náhrady mzdy v prípade neplatného skončenia pracovného pomeru. Upozorňujeme, že predmetný inštitút náhrady mzdy je inštitútom celkom odlišným od inštitútu odstupného a sme preto toho názoru, že s vecou prejednávanou pred tunajším súdom nemá absolútne žiadnu súvislosť, nakoľko Žalobca sa domáha výlučne vrátenia Odstupného. Navyše zdôrazňujeme skutočnosť, že zo znenia Súdnych rozhodnutí jednoznačne vyplýva, že Žalovanej bude v ďalšom priebehu Konania o výpovedi náhrada mzdy celkom určite priznaná, pričom predmetom ďalšieho konania a dokazovania vo veci bude už iba určenie konkrétnej výšky tejto náhrady. Žalovanej preto bude poskytnutá satisfakcia za neplatné skončenie pracovného pomeru zo strany Žalobcu a zbytočne preto vykresľuje následky, ktoré jej toto neplatné skončenie prinieslo (pričom ani tieto následky nemožno brať v úvahu, nakoľko s meritom veci nesúvisia). Tvrdenia Žalovanej o náhrade mzdy v zmysle ustanovenia § 79 ods. 1 Zákonníka práce preto tak, ako väčšinu jej ďalších tvrdení obsiahnutých v Odpore, nemožno na účely prebiehajúceho súdneho konania zohľadniť, nakoľko s týmto konaním ani prinajmenšom nesúvisia. Na základe skutočností uvedených v tomto vyjadrení k podanému Odporu proti Platobnému rozkazu sme toho názoru, že: väčšina argumentácie Žalovanej obsiahnutej vo vyššie uvedenom Odpore je na účely prebiehajúceho súdneho konania úplne irelevantná a Žalovaná sa prostredníctvom nej iba cielene pokúša očierniť Žalobcu a zlepšiť tak svoju právnu pozíciu v konaní; pričom za jedinou právnu argumentáciu Žalovanej uvedenú v Odpore je možné považovať ňou vznesenú námietku premlčania, ktorú však z dôvodov uvedených v tomto vyjadrení nie je možné akceptovať, nakoľko Žalobca si preukázateľne svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia voči Žalovanej uplatnil v rámci plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej lehoty; a rovnako nie je možné akceptovať ani tvrdenie Žalovanej o tom, že Žalobca nedisponuje žiadnym právnym dôvodom, na základe ktorého by od nej mohol požadovať vrátenie Odstupného, nakoľko Žalobca požaduje vrátenie Odstupného titulom bezdôvodného obohatenia sa Žalovanej na úkor Žalobcu, čo jednoznačne vyplýva z textu podanej Žaloby. Aj naďalej preto zotrvávame na našej argumentácii uvedenej v Žalobe v spojení s týmto vyjadrením, v zmysle ktorej sa Žalovaná na úkor Žalobcu bezdôvodne obohatila tým, že po právoplatnosti Súdnych rozhodnutí, ktorými bola vyslovená neplatnosť Výpovede, nevrátila Žalobcovi Odstupné, ktoré Žalobca Žalovanej vyplatil práve na základe Výpovede. Celkom zjavne sa pritom jedná o skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia, kedy oprávnený subjekt plnil na základe právneho dôvodu, ktorý neskôr odpadol. Tunajšiemu súdu preto navrhujeme po tom, ako vydaný Platobný rozkaz zruší, podanej Žalobe vyhovieť a Žalobcovi priznať nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

10. Žalovaný v podaní došlým súdu dňa 30.05.2017 uviedol, že písomné vyjadrenie žalobcu zo dňa 19.05.2017 doručené na OS Prievidza 22.05.2017 obsahuje jeho argumentáciu, podľa ktorej sú mnou uvádzané skutočnosti v podanom odpore zo dňa 05.05.2017 nepravdivé, nadnesené a zrejme irelevantné. Zároveň žalobca navrhuje, aby nič z toho, čo som v odpore uviedla, nebral súd do úvahy a aby súd ich žalobe v plnom rozsahu vyhovel a priznal náhradu trov konania v celom rozsahu. Ja som úplne opačne presvedčená o tom, že to, čo som vo svojom odpore podanom proti Platobnému rozkazu uviedla, má s konaním súvis, a že zdôvodnenie v ňom uvádzané má vecnú logiku, vierohodnosť a právne opodstatnenie. Moju obranu opieram o platnú dikciu zákona a aj námietku premlčania som zdôvodnila a vzniesla zákonným, požadovaným a súdnou praxou ustáleným spôsobom. Nie som toho názoru, že pri vznesení námietky premlčania musí jej prednášateľ výkladom zdôvodňovať uplynutie subjektívnej či objektívnej lehoty, pretože s touto skutočnosťou sa vysporiada súd, ktorý právo pozná. Nemám žiaden dôvod netrvať na všetkých skutočnostiach, ktoré som v odpore uviedla, aby sa tieto v rámci dokazovania preukázali a nemám najmenší dôvod ani ustúpiť zo žiadnych mojich uvádzaných návrhov. Je jasné, že konajúci súd a zákonný sudca si o danej veci vytvorí svoj obraz a vynesie rozhodnutie, ktoré bude právne zdôvodňovať zistený skutkový stav. V danom štádiu konania nepovažujem za potrebné uvádzať žiadne iné skutočnosti ani opakovať už známe názory, tvrdenia a argumenty z predchádzajúceho podania.

11. Okresný súd v Prievidzi listom zo dňa 11.07.2017 postúpil vec podľa § 43 ods. 1 a § 23 písm. c) C.s.p. na Okresný súd v Novom Meste nad Váhom.

12. Žalovaný v podaní došlým súdu dňa 13.10.2017 navrhol konanie prerušiť podľa § 164 C.s.p. do právoplatnosti konania vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn.: 9C/178/2010 v rámci ktorého sa koná o náhrade mzdy z dôvodu, že súd v tomto konaní už právoplatne určil, že výpoveď z pracovného pomeru daná žalobcovi zo strany žalovaného je neplatná. Poukázal, že žalovaný dodnes neumožnil žalobcovi nastúpiť do práce a na morálny aspekt toho prípadu.

13. Žalobca v podaní došlým súdu dňa 24.10.2017 uviedol, že v uvedenej veci sa dňa 17.10.2017 uskutočnilo pojednávanie (ďalej ako „Pojednávanie“), v priebehu ktorého mi tunajší súd krátkou cestou doručil návrh Žalovanej na prerušenie konania podľa ustanovenia § 164 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“) zo dňa 13.10.2017 (ďalej ako „Návrh“). Žalovaná v uvedenom Návrhu navrhuje konanie prebiehajúce pred tunajším súdom prerušiť až do právoplatného skončenia konania o náhradu mzdy, prebiehajúceho na Okresnom súde Bratislava I pod spisovou značkou 9C/178/2011 (ďalej ako „Konanie o náhradu mzdy“), nakoľko je toho názoru, že v danom konaní sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie tunajšieho súdu. Tunajší súd následne v priebehu Pojednávania v rámci predbežného právneho posúdenia veci uviedol, že „na základe doteraz tvrdených a preukazovaných skutočností sa podaná žaloba javí ako nedôvodne podaná z dôvodu, že sa mu javí ako právne možné, aby žalobný nárok bol uplatnený ako kompenzačná námietka voči nároku žalovaného z titulu úhrady za náhradu mzdy z dôvodu určenia neplatnosti výpovede zo strany zamestnávateľa na Okresnom súde Bratislava I.“ V nadväznosti na uvedené tunajší súd následne konštatoval, že Žalovanou podaný Návrh považuje za účelom zachovania právnej istoty strán sporu za dôvodný. Po doručení vyššie uvedeného Návrhu počas Pojednávania mi tunajší súd na moju žiadosť uložil dodatočnú lehotu 10 dní na vyjadrenie sa k nemu. Nakoľko Pojednávanie sa uskutočnilo dňa 17.10.2017, lehota na podanie vyjadrenia k Návrhu mi uplynie dňa 27.10.2017. V rámci súdom stanovenej lehoty preto podávam nasledovné vyjadrenie k Návrhu Žalovanej. Ako vyplýva z vyššie uvedených skutočností, Žalovaná a predbežne aj tunajší súd považujú podaný Návrh za dôvodný, a to: Žalovaná na základe jej názoru, že v Konaní o náhrade mzdy sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie tunajšieho súdu v prebiehajúcom súdnom konaní; a súd na základe toho, že je toho názoru, že môj nárok uplatnený prostredníctvom Žaloby by mohol byť uplatnený vo forme kompenzačnej námietky v Konaní o náhrade mzdy. V rámci môjho vyjadrenia k Návrhu sa pritom považujem za potrebné vyjadriť jednak k postoju Žalovanej, ale najmä k predbežnému právnomu názoru tunajšieho súdu. Vyššie opísaný vyslovený predbežný právny názor tunajšieho súdu som právne posúdil a dospel som k záveru, že sa s ním nie je možné stotožniť, a to na základe nasledovných skutočností. Právna úprava kompenzačnej námietky je obsiahnutá v ustanovení § 147 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého: „Vzájomnou žalobou je i prejav žalovaného, ktorým proti žalobcovi uplatňuje svoju pohľadávku na započítanie, ale len ak navrhuje, aby bolo prisúdené viac, než čo uplatnil žalobca; inak súd posudzuje taký prejav len ako prostriedok procesnej obrany žalovaného.“ Z citovaného ustanovenia CSP je teda zrejmé, že o kompenzačnú námietku pôjde iba v tom prípade, ak žalovaný uplatní počas súdneho konania voči žalobcovi svoju pohľadávku na započítanie, musí sa však jednať o pohľadávku nižšiu,

ako je pohľadávka uplatnená žalobcom. Ak by totiž išlo o pohľadávku vyššiu, takéto uplatnenie by bolo nevyhnutné posudzovať ako vzájomnú žalobu. Takýto prípad nastáva aj v rámci Konania o náhrade mzdy, z doterajšieho vývoja ktorého vyplýva, že Žalovanej bude v tomto konaní priznaná náhrada mzdy minimálne vo výške 12.492,- EUR. Istina Žalobou uplatneného nároku pritom predstavuje sumu vo výške 5.146,74 EUR a je teda jednoznačné, že sa jedná o nárok nižší ako nárok Žalovanej v Konaní o náhradu mzdy (v ktorom Žalovaná samozrejme vystupuje v procesnom postavení žalobkyne). Na prvý pohľad sa preto uplatnenie kompenzačnej námietky v Konaní o náhradu mzdy skutočne javí ako právne možné a vhodné riešenie. Je však potrebné poukázať na to, že pre riadne uplatnenie kompenzačnej námietky nepostačuje len to, že žalovaný eviduje voči žalobcovi nižšiu pohľadávku, ako žalobca eviduje voči žalovanému, ale je potrebné splniť aj ďalšie podmienky. Spomedzi týchto podmienok osobitne poukážem na podmienku, v rámci ktorej je možné prostredníctvom kompenzačnej námietky započítať iba takú pohľadávku, ktorú je podľa predpisov hmotného práva možné započítať proti žalobou uplatnenej pohľadávke. Jednoducho povedané, žalovaný môže započítať akúkoľvek pohľadávku za predpokladu, že takéto započítanie nie je v rozpore s hmotným právom, pričom s právnymi následkami započítania sa následne vysporiada konajúci súd. Za účelom určenia, či by započítanie pohľadávok existujúcich medzi stranami sporu bolo v súlade s predpismi hmotného práva, je preto najskôr potrebné posúdiť povahu právneho vzťahu, ktorý medzi stranami sporu existoval. Medzi stranami sporu sa jednalo o právny vzťah vyplývajúci z pracovného pomeru, ktorý sa spravoval ustanoveniami zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce (ďalej ako „Zákonník práce“). Je preto zrejmé, že ustanoveniami Zákonníka práce sa bude spravovať aj zánik vzájomných záväzkov strán sporu, vyplývajúcich z pracovného pomeru, ktorý medzi nimi existoval. Zákonník práce pritom obsahuje taxatívny výpočet spôsobov zániku vzájomných práv a povinností, resp. záväzkov vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov, a to (i) dohoda o sporných nárokoch, (ii) uspokojenie nároku, (iii) uplynutie doby, na ktorú boli práva a povinnosti obmedzené, (iv) smrť zamestnanca alebo (v) neuplatnenie práva v stanovenej lehote, t.j. preklúzia. Už na prvý pohľad je zrejmé, že medzi vyššie uvedenými spôsobmi zániku záväzkov vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov sa nenachádza inštitút započítania. Úprava tohto inštitútu sa totiž nenachádza v ustanoveniach Zákonníka práce, ale v ustanovení § 580 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej ako „OZ“), v zmysle ktorého: „Ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.“ Tá skutočnosť, že ustanovenia Zákonníka práce neupravujú inštitút započítania by však na prvý pohľad nemusela predstavovať problém, pretože na základe ustanovenia § 1 ods. 4 Zákonníka práce, ak tento zákon neustanovuje inak, na pracovnoprávne vzťahy sa okrem ustanovení Zákonníka práce vzťahujú aj všeobecné ustanovenia OZ. Ako všeobecné ustanovenia OZ je pritom nazvaná prvá časť OZ, ktorá obsahuje ustanovenia § 1 až § 122. Ako však už bolo uvedené vyššie, inštitút započítania je upravený až v ustanovení § 580 OZ, nachádzajúcom sa v ôsmej časti OZ, nazvanej záväzkové právo, ustanovenia ktorej na pracovnoprávne vzťahy nie je možné aplikovať. Zo skutočností opísaných vyššie je preto nevyhnutné odvodiť jednoznačný záver, v zmysle ktorého: zánik záväzkov vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov započítaním nie je právne možný a pohľadávky z pracovnoprávných vzťahov predstavujú také pohľadávky, ktoré nemožno započítať; nakoľko ustanovenia Zákonníka práce obsahujú taxatívny výpočet spôsobov zániku záväzkov vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov, medzi ktorými sa inštitút započítania nenachádza; pričom na záväzky z pracovnoprávných vzťahov nie je možné použiť inštitút započítania ani tak, ako ho zakotvujú ustanovenia OZ; a akékoľvek vzájomné záväzky vyplývajúce z pracovnoprávných vzťahov preto nezanikajú započítaním ani v tom prípade, ak zamestnanec a zamestnávateľ, resp. strany sporu prejavili v tomto smere súhlasnú vôľu. Nemožnosť započítania vzájomných pohľadávok vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov je pritom konštatovaná aj rozsiahlou judikatúrou, z ktorej príkladmo poukážem na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.04.2009, spisová značka 5 M Cdo 15/2008, v ktorom Najvyšší súd vyslovil nasledovný právny záver: „Práva a povinnosti z pracovnoprávných vzťahov zanikajú uspokojením nároku, uplynutím doby, na ktorú boli obmedzené, dohodou o sporných nárokoch, smrťou zamestnanca, prípadne neuplatnením práva v stanovenej lehote - preklúziou. Výpočet spôsobov zániku práv a povinností je v Zákonníku práce uvedený taxatívne. Znamená to, že iným, v Zákonníku práce neuvedeným spôsobom, práva a povinnosti z pracovnoprávných vzťahov nezanikajú, a to ani vtedy, keby zamestnanec a zamestnávateľ prejavili v tomto smere súhlasnú vôľu. Pretože Zákonník práce iné než uvedené spôsoby zániku práv a povinností nepozná, a pretože právnym dôsledkom započítania je zánik pohľadávky, predstavujú pohľadávky z pracovnoprávných vzťahov také pohľadávky, ktoré nemožno započítať a ani proti nim nie je možné proti nim započítanie jednostranným úkonom namietat.“ Vzhľadom na skutočnosti uvedené vyššie som

preto toho názoru, že započítanie vzájomných pohľadávok vyplývajúcich z pracovnoprávneho vzťahu prostredníctvom uplatnenia kompenzačnej námietky nie je možné, nakoľko takýto postup by bol celkom zrejme v zásadnom rozpore s ustanoveniami hmotného práva. V rozpore so zákonnými ustanoveniami by potom bol aj následný postup konajúceho súdu, ktorý by takto uplatnenú kompenzačnú námietku akceptoval a jeho rozhodnutie by bolo nevyhnutné označiť za nezákonné a neudržateľné. Uvedený názor potvrdzuje aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 26.02.2013, spisová značka 14Co/316/2012, v zmysle ktorého: „Odvolací súd zdôrazňuje, že pohľadávky z pracovno-právnych vzťahov predstavujú také pohľadávky, ktoré nemožno započítať a ani proti nim nie je možné namietat' započítanie jednostranným úkonom. Pretože Zákonník práce nepozná inštitút započítania (kompenzácie), ako je upravený v § 580 O.z., z toho vyplýva jediný záver, že zamestnávateľ svoje pohľadávky voči zamestnancovi musí uplatniť samostatnou žalobou a nie započítacou námietkou.” Zo skutočností uvedených vyššie preto celkom jasne vyplýva, že s vysloveným predbežným názorom tunajšieho súdu o tom, že môj nárok voči Žalovanej na vrátenie odstupného by som mal primárne uplatniť ako kompenzačnú námietku v Konaní o náhrade mzdy, sa nemožno stotožniť. Z uvedených skutočností zároveň vyplýva, že môj postup, v rámci ktorého som uplatnil nárok na zaplatenie odstupného voči Žalovanej samostatnou Žalobou, bol správny. V závere tejto podkapitoly mám zároveň záujem poukázať na tú skutočnosť, že aj v prípade, ak by uplatnenie kompenzačnej námietky v prejednávanej veci nebolo v rozpore s ustanoveniami hmotného práva, možnosť jej uplatnenia by nezakladala dôvod na prerušenie konania prebiehajúceho pred tunajším súdom. Kompenzačná námietka totiž, narozdiel od vzájomnej žaloby, nezakladá prekážku litispendencie, nevyvoláva účinky začatia konania a meritórne rozhodnutie súdu v spore, v ktorom bola kompenzačná námietka uplatnená, nezakladá vo vzťahu k pohľadávke žalovaného prekážku veci rozhodnutej. Z procesného hľadiska je preto možné, aby aj v prípade, ak žalovaný v jednom súdnom konaní uplatní kompenzačnú námietku, sa o pohľadávke žalovaného rozhodovalo v ďalšom, samostatnom súdnom konaní. Ani z tohto uhla pohľadu sa preto s vysloveným predbežným názorom tunajšieho súdu o potrebe prerušenia prebiehajúceho súdneho konania nemôžem stotožniť. Tak, ako sa nemôžem stotožniť s vysloveným predbežným právnym názorom tunajšieho súdu, tak sa nemôžem stotožniť ani s dôvodmi, na základe ktorých Žalovaná žiada prebiehajúce súdne konanie prerušiť. Žalovaná je totiž toho názoru, že v rámci Konania o náhrade mzdy sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie tunajšieho súdu. Toto tvrdenie nie je možné akceptovať. Zdôrazňujem, že jedinou právnou otázkou riešenou v Konaní o náhradu mzdy, ktorá mala význam pre rozhodnutie tunajšieho súdu bola otázka platnosti, resp. neplatnosti výpovede, ktorú som Žalovanej dal. Z predložených dôkazov a skutočností doposiaľ uvedených v tomto súdnom konaní je však nesporné, že o tejto otázke už bolo v Konaní o náhradu mzdy právoplatne rozhodnuté tak, že výpoveď ktorú som Žalovanej dal, je neplatná. Toto v konečnom dôsledku potvrdzuje aj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.07.2017, spisová značka 2 Cdo 216/2016, ktoré s Návrhom predložila sama Žalovaná. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že jedinou otázkou ktorá sa aktuálne rieši v Konaní o náhradu mzdy, je výška náhrady mzdy, ktorá bude Žalovanej priznaná. Nerozumiem preto, aká otázka z Konania o náhradu mzdy ešte môže mať význam pre rozhodnutie tunajšieho súdu o vrátení odstupného, nakoľko výška tohto odstupného s výškou náhrady mzdy žiadnym spôsobom nesúvisí a nevyplýva z nej. Výška odstupného, ktoré som Žalovanej vyplatil vyplývala totiž výlučne z ustanovení Zákonníka práce a zároveň z výšky priemerného mesačného zárobku Žalovanej, pričom na základe Žaloby žiadam vrátiť presne iba tú sumu, ktorú som Žalovanej ako odstupné vyplatil, nakoľko som toho názoru, že naň stratila nárok. Je preto nevyhnutné konštatovať, že v konaní prebiehajúcom pred tunajším súdom a v Konaní o náhrade mzdy sa riešia dva samostatne stojace a od seba navzájom nezávislé nároky medzi stranami sporu, pričom rozhodnutie o jednom z týchto nárokov nepodmieňuje rozhodnutie o druhom. Návrh Žalovanej na prerušenie konania na základe ustanovenia § 164 CSP je preto nedôvodný a tunajšiemu súdu navrhujem, aby ho zamietol. Pre úplnosť považujem za potrebné zdôrazniť, že neobstojí ani námietka Žalovanej o tom, že rozhodnutie tunajšieho súdu, ktorým by mi tento priznal nárok na vrátenie odstupného by bolo v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko v danom prípade nie je pre argumentáciu dobrými mravmi daný zákonný rozsah. Opätovne poukazujem na ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce účinného odo dňa 06.06.2011 do 31.08.2011, v zmysle ktorého: „Ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.” Z citovaného ustanovenia Zákonníka práce jasne vyplýva, že všeobecné ustanovenia OZ majú na jeho základe pôsobnosť iba na právne vzťahy upravené v prvej časti Zákonníka práce. Do týchto vzťahov však nepatrí náhrada mzdy a rovnako tak ani výplata odstupného. V nadväznosti na uvedené je preto zrejmé, že dané inštitúty, ktoré sú predmetom súdnych konaní, prebiehajúcich medzi mnou a Žalovanou, nie je možné podrobovať posúdeniu ohľadom toho, či tieto inštitúty a prípadné súdne rozhodnutia s nimi spojené sú alebo nie sú v rozpore s dobrými mravmi. Tak, ako neobstojí Návrh

Žalovanej na prerušenie súdneho konania prebiehajúceho pred tunajším súdom, preto neobstojí ani jej opakovane vznášaná námietka ohľadom rozporu môjho konania s dobrými mravmi. Zo skutočností uvedených v tomto vyjadrení vyplýva, že: súdne konanie prebiehajúce pred tunajším súdom nie je možné prerušiť z dôvodu možnosti vznesenia kompenzačnej námietky v Konaní o náhradu mzdy, nakoľko takto vznesená námietka by bola v rozpore s ustanoveniami hmotného práva; pričom súdne konanie nie je možné prerušiť ani na základe Návrhu Žalovanej, nakoľko v Konaní o náhradu mzdy sa nerieši žiadna otázka, ktorá by mohla mať čo i len čiastočný význam pre rozhodnutie tunajšieho súdu. Tunajšiemu súdu preto navrhujem Návrh Žalovanej na prerušenie konania zamietnuť a v prebiehajúcom konaní aj naďalej pokračovať.

14. Súd sa oboznámil s podaniami strán sporu spolu s prílohami, pričom zistil nasledovný skutkový stav veci:

15. Dňa 02.09.1997 bola uzatvorená pracovná zmluva medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom na pozíciu vedúceho odborného referenta - divízia správy poľnohospodárskych pozemkov na dobu neurčitú.

16. Listom zo dňa 23.08.2010 žalovaný dal žalobcovi výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce.

17. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobca dňa 06.12.2010 vyplatil sumu 5.146,74 Eur z titulu odstupného podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce.

18. Rozsudkom OS Bratislava I. č.k. 9C/178/2010-315 zo dňa 17.09.2015, v spojitosti s rozsudkom KS v Bratislave č.k. 6Co/47/2016-363 zo dňa 15.2.2016, bolo určené, že výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 23.08.2010 daná žalovanému zo strany žalobcu listom zo dňa 23.08.2010 so skončením pracovného pomeru dňa 30.11.2010 je neplatná. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 09.03.2016. Vo veci náhrady mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru nie je vec právoplatne skončená.

19. Žalobca listom zo dňa 02.11.2016 vyzval žalovaného na vrátenie odstupného s poukazom na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. Žalovaný si list neprevzal v odbernej lehote, a tento sa dňa 29.11.2016 vrátil žalobcovi ako nedoručený.

20. Žalobca listom zo dňa 14.12.2016 opätovne vyzval žalovaného na vrátenie odstupného s poukazom na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. Žalovaný si list neprevzal v odbernej lehote, a tento sa dňa 10.01.2017 vrátil žalobcovi ako nedoručený.

21. Žalovaný na nariadenom pojednávaní vypovedal, že jemu bolo odstupné vyplatené na podklade kolektívnej zmluvy a žalobca ho vyplatil dobrovoľne. Je presvedčená o tom, že toto odstupné jej patrilo. Počas celého konania v Bratislave, ktoré trvá viac ako 7 rokov, to žalobca od nej nikdy nežiadal a ani sa o tom nikdy nehovorilo. Ona si aj na internete pozerala, ako sa postupuje, keď sa výpoveď určí za neplatnú, tak obyčajne je to tak, že sa to kompenzuje až v rámci toho, keď bývalý zamestnanec opätovne nastúpi do práce. Poukázala, že do práce nikdy nenastúpila. Jej pracovné miesto bolo zrušené, a teda na odstupné žalobca nemá nárok. Poukázala na nevyhnutnosť pohľadávky. Bola dlhodobo nezamestnaná a aj v prípade žalobcovho úspechu by to nemala z čoho vrátiť. Odstupné bolo vyplatené na podklade kolektívnej zmluvy a dobrovoľne. Ona istý čas ani nebývala na adrese svojho trvalého bydliska. Pracovala v E., kde aj bývala a v sobotu býva pošta zavretá. Len zhodou okolností si prebrala platobný rozkaz, kde keď ho prečítala, ani tomu nerozumela a musela sa spojiť so svojím advokátom. Žalobca jej fakticky neumožnil nástup do práce, keďže regionálny odbor v Prievidzi bol zrušený.

22. Podľa § 76 ods. 1 Zákonníka práce zamestnancovi, s ktorým zamestnávateľ skončí pracovný pomer výpoveďou z dôvodov uvedených v § 63 ods. 1 písm. a) alebo písm. b), patrí pri skončení pracovného pomeru odstupné najmenej v sume

a) jeho priemerného mesačného zárobku, ak pracovný pomer zamestnanca trval najmenej dva roky a menej ako päť rokov,

b) dvojnásobku jeho priemerného mesačného zárobku, ak pracovný pomer zamestnanca trval najmenej päť rokov a menej ako desať rokov,

- c) trojnásobku jeho priemerného mesačného zárobku, ak pracovný pomer zamestnanca trval najmenej desať rokov a menej ako dvadsať rokov,
- d) štvornásobku jeho priemerného mesačného zárobku, ak pracovný pomer zamestnanca trval najmenej dvadsať rokov.

23. Podľa § 222 ods. 1 Zákonníka práce ak sa zamestnanec bezdôvodne obohatí na úkor zamestnávateľa alebo ak sa zamestnávateľ bezdôvodne obohatí na úkor zamestnanca, musí obohatenie vydať.

24. Podľa ods. 2 cit. zák. bezdôvodné obohatenie na účely tohto zákona je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

25. Podľa ods. 3 cit. zák. predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na čí úkor bol získaný. Musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je možné najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

26. Podľa ods. 4 cit. zák. s predmetom bezdôvodného obohatenia sa musia vydať aj úžitky z neho, ak ten, kto obohatenie získal, nekonal dobromyseľne.

27. Podľa ods. 5 cit. zák. ten, kto predmet bezdôvodného obohatenia vydáva, má právo na náhradu potrebných nákladov, ktoré na vec vynaložil.

28. Podľa ods. 6 cit. zák. vrátenie neprávom vyplatených súm môže zamestnávateľ od zamestnanca požadovať, ak zamestnanec vedel alebo musel z okolností predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené, a to v lehote do troch rokov od ich výplaty.

29. Podľa § 38 ods. 4 cit. zák. povinnosť zamestnávateľa alebo zamestnanca doručiť písomnosť sa splní, len čo zamestnanec alebo zamestnávateľ písomnosť prevezme alebo len čo ju poštový podnik vrátil zamestnávateľovi alebo zamestnancovi ako nedoručiteľnú, alebo ak doručenie písomnosti bolo zmarené konaním alebo opomenutím zamestnanca alebo zamestnávateľa. Účinky doručenia nastanú aj vtedy, ak zamestnanec alebo zamestnávateľ prijatie písomnosti odmietne.

30. Podľa ods. 2 cit. zák. písomnosti doručované poštovým podnikom zamestnávateľ zasiela na poslednú adresu zamestnanca, ktorá je mu známa, ako doporučenú zásielku s doručenkou a poznámkou "do vlastných rúk".

31. Podľa článku 2 Zákonníka práce pracovnoprávne vzťahy podľa tohto zákona môžu vznikáť len so súhlasom fyzickej osoby a zamestnávateľa. Zamestnávateľ má právo na slobodný výber zamestnancov v potrebnom počte a štruktúre a určovať podmienky a spôsob uplatnenia tohto práva, ak tento zákon, osobitný predpis alebo medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, neustanovuje inak. Výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi; nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu alebo spoluzamestnancov.

32. Podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

33. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

34. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

35. Podľa § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

36. Podľa § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

37. Na podklade vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že návrh je dôvodný. Skôr ako sa súd zaoberal samotným meritom veci, preskúmal dôvodnosť námietky premlčania.

38. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že v čase, keď žalovaný vyplatil žalobcovi odstupné, postupoval v súlade so zákonom a to podľa § 76 ods. 1 Zákonníka práce z dôvodu doručenia výpovede z pracovného pomeru žalovaného podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce žalobcom, teda nešlo o výplatu neprávom vyplatených súm podľa § 222 ods. 6 Zákonníka práce, ale o plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol na podklade rozsudku Okresného súdu Bratislava I, ktorý určil, že výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 23.08.2010, daná žalovanému zo strany žalobcu listom zo dňa 23.08.2010 so skončením pracovného pomeru dňa 30.11.2010, je neplatná, teda ustanovenie § 222 ods. 6 Zákonníka práce sa na tento prípad nevzťahuje. Až od toho momentu je teda možné počítať jednak objektívnu ako aj subjektívnu premlčaciu lehotu, t.j. odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, t.j. od 09.03.2016. Žaloba na súd bola podaná dňa 16.03.2017, teda bola podaná včas, pred uplynutím premlčacej lehoty. Z tohto dôvodu súd nepovažoval námietku premlčania za opodstatnenú. Na podporu svojho názoru súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn.: 5Co/402/2016 zo dňa 27.06.2017, v ktorom sa uvádza nasledovne: „Teda až okamihom odpadnutia právneho dôvodu, na základe ktorého bolo takéto plnenie realizované, rozhodnutím, súdu, začína plynúť objektívna ale aj subjektívna lehota na vydanie takéhoto plnenia, preto nárok žalobcu nie je premlčaný.“ Doložené rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn.: 11Co/471/2017 a rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn.: III. ÚS 448/2017-11 sa na daný prípad nevzťahujú, pretože v týchto konaniach sa vychádzalo z iných skutkových okolností a právnych dôvodov.

39. Žalovaný namietal, že postup žalobcu je v rozpore z dobrými mravmi, ako aj v rozpore so všeobecnými ustanoveniami Zákonníka práce, kde žalovaný počas celého konania trvajúcich sporov vystupuje ako slabšia strana. Dobrými mravmi sa rozumie súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji preukazujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú akceptované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem správania. Rozpor s dobrými mravmi spočíva v tom, že výkon práva sa prieči spoločensky uznávaným názorom, ktoré vo vzájomných vzťahoch určujú, aký má byť obsah ich konania, aby bol súladný so všeobecnými zásadami spoločnosti. Vo všeobecnosti ide o prípad konania v rozpore s dobrými mravmi vtedy, keď konajúci síce formálne postupuje v medziach svojho práva, ale realizáciou tohto práva sleduje poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu. V takom prípade síce ide o výkon práva, avšak výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, pre ktorý je typické, že konajúcemu v skutočnosti nejde o dosiahnutie cieľov, ktoré právo s takým konaním spája, ale mu ide o to, aby vedľajšie účinky jeho konania viedli k stavu jemu vyhovujúcemu, avšak poškodzujúcemu druhú stranu. Taký výkon práva, i keď je so zákonom formálne v súlade, je v skutočnosti výkonom práva iba zdanlivým, lebo jeho účelom nie je vykonať (svoje) právo, ale poškodiť.

40. Pri preskúmaní sporov žalobcu a žalovaného súd nezistil konanie žalobcu za také správanie, ktoré by odôvodňovalo nepriznanie uplatneného nároku žalobcom z dôvodu zneužitia práva žalobcom. Žalobca je právnická osoba, ktorá svoju činnosť vykonáva vo verejnom záujme a je jeho povinnosťou chrániť verejný majetok, teda skôr by sa dalo žalobcovi vyčítať, ak by takúto žalobu vôbec nepodal. Žalobca nemôže byť zodpovedný za to, že spor na Okresnom súde Bratislava I ohľadom priznania náhrady mzdy trvá viac ako sedem rokov a z tohto dôvodu má sa žaloba na tunajšom súde zamietnuť. Rovnako sociálna situácia žalovaného nemôže byť dôvodom na nepriznanie finančného nároku, keďže by sa tým zasiahlo do základného práva vlastníť majetok. Z týchto dôvodov súd nezistil taký objektívny stav medzi stranami sporu, ktoré by umožňovali na daný skutkový stav aplikovať druhý článok Zákonníka práce. Úmyslom žalobcu predsa nie je spôsobovať žalovanému ďalšiu škodu, ale ten žiadal vrátiť len to, čo v minulosti na

základe právneho dôvodu vyplatil, a ktorý neskôr na základe rozhodnutia súdu odpadol. Keďže nedošlo k dobrovoľnému a včasnému plneniu zo strany žalovaného, súd ho rozsudkom zaviazal na úhradu dlžnej sumy, spolu príslušenstvom, ktoré bolo určené v súlade s § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z., platného v rozhodnom čase. Čo sa týka začatia omeškania žalovaného, súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, keď ten postupoval v súlade s § 38 Zákonníka práce, pričom žalovanému v tom čase nič nebránilo, aby oznámil žalobcovi, kam sa mu majú písomnosti doručovať, ak sa mienil dlhodobo nezdržiavať na adrese svojho trvalého pobytu.

41. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1, v spojitosti s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100,00 %.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).